

ren paa Storeholt, hvor de skiltes som Uvenner, fordi Jytte ikke havde villet vise Venindens Svoger den Opmærksomhed at gifte sig med ham.

„Og nu er du kommen ind til København for at lufte dig lidt?“ sagde Jytte.

„Jeg? Nej, vi bor her.“

„Her i Byen! Hvad vil det sige? Hvordan er det gaaet til?“

„Vi flyttede hertil for halvanden Maaned siden.“

Det kom saa modløst, og Jytte opdagede nu, at Veninden — den før saa friske og frimodigt smilende Matrone — var mærkelig forandret. Som hendes landlige Vinterdragt ikke godt taalte at ses i Foraarslyset, gjorde hun selv et afbleget og forkomment Indtryk.

„Hvad er der hændt?“ spurgte Jytte, idet hun uvilkaarlig lagde sin Haand paa hendes Arm.

„Aa, det er en lang Historie! Den kan jeg ikke fortælle her.“

I det samme kom Sporvognen tilsyne i Gadekrumningen. Men Jytte tog Veninden under Armen og førte hende tilside.

„Du maa sige mig, hvad der er i Vejen. Eller er du maaske endnu vred paa mig?“

„Nej, det er jeg ikke. Og det har jeg heller ingen Grund til. Men det er altfor omstændeligt at forklare.“

„Veed du hvad, nu gaar vi op til mig! Jeg bor her lige om Hjørnet. Du maa da ogsaa se, hvordan jeg har det, ikke sandt?“

„Det maa jeg have tilgode til en anden Gang, Jytte. De venter mig derhjemme. Jeg har styrtet hele Byen rundt efter en Vaskerkone.“

„Men det er bare lige om Hjørnet, hører du! Dersom det er min Mand, du er bange for, saa kan du være ganske rolig. Ham træffer du ikke. Han er i sit Atelier, og det har han inde i Byen. Du skal faa en skoldende hed Kop Te. Det kan man nok trænge til i det Hundevejr.“

Meta lod sig overtale. Hun var ulykkelig og følte Trang til at betro sig til nogen. Lidt efter stod de i Jyttes smukke Dagligstue, omgivet af den Overflod af Blomster, som hendes Mand stadig ødslede paa hende. Foran den grønne Fajanceovn stod et